

Nu te întrista, Dumnezeu îți zâmbește!

† *Duminica a 30-a după Pogorârea Sfântului Duh*

Când Dumnezeu ne oferă totul, noi, oamenii, preferăm să ne depărtăm de El. Care este motivul? Răspuns la astfel de decizii găsim în relatarea evanghelică din Duminica a 30-a după Rusalii. Dregătorul bogat era un tânăr evlavios, care păzea poruncile lui Dumnezeu. Dar s-a gândit că toate virtuțile sale nu sunt suficiente și-i mai lipsește ceva. Acest imbold lăuntric și această onestitate spirituală îl aduc în fața lui Hristos. Este traseul pe care-l parcurge orice credincios. Nu este greu să ajungi înaintea lui Dumnezeu, este greu să rămâi cu El. Căci tânărul dregător refuză să facă pasul decisiv: să-și împartă averea săracilor și să urmeze lui Hristos. Dacă i s-ar fi spus: „mai împlinește cutare poruncă și vei moșteni Împărăția Cerurilor”, acest om ar fi plecat bucuros. Dar ar fi constat mai târziu că nici o lucrare, nici o virtute nu aduc nici desăvârșirea și nici bucuria deplină. Așa se întâmplă și cu cei ce se îndepărtează de Sfânta Biserică, deși au cunoscut darul și lucrările lui Dumnezeu. Ei caută un bine care să fie doar al lor, o „realizare” a lor, prin „munca” lor. Virtuțile pe care le dobândesc, îi fac să se simtă importanți, apreciați. Își conturează o anumită părere de sine și se bazează foarte mult pe o identitate pe care și-o clădesc cu mijloace religioase, dar și cu elemente ce țin de criteriile lumești. Numai că, a fi creștin înseamnă a renunța la tot, pentru a urma lui Hristos. Tot ceea ce am acumulat, am construit până atunci, în Biserică fiind, pare că se năruie. De multe ori, suntem și noi ispitiți să ne atașăm de anumite „lucrări creștinești”, iar nu de Însuși Hristos. Cădem într-un fel de apreciere de sine. Din Sfânta Evanghelie știm că au fost mulți care au ales să urmeze Domnului. Ba chiar unii s-au oferit ei înșiși, precum acel cărturar care a zis: „Învățătorule, Te voi urma oriunde vei merge” (Matei 8, 19). S-ar fi așteptat ca Mântuitorul să-l primească bucuros, iar nu să-i răspundă: „Vulpile au vizuini și păsările cerului cuiburi; Fiul Omului însă nu are unde să-și plece capul” (Matei 8, 20). Greșeala cărturarului și a multora dintre noi, este că, deși dorim să ajungem undeva cu Hristos, nu înțelegem că El Însuși este Calea și Scopul. Cei nemulțumiți de Biserică, nu pricep că a fi în Biserică înseamnă deja împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu pentru ei, precum la începuturi, când „Domnul adăuga zilnic Bisericii pe cei ce se măntuiau” (Faptele Apostolilor 2, 47). După ce dregătorul afirmă că „a păzit toate poruncile încă din tinerețile lui”, ni se spune că „Iisus a privit la el cu dragoste” (Marcu 10, 20-21). Abia apoi vine îndemnul de a vinde tot spre a împărți averea săracilor și de a lua crucea spre a urma lui Hristos. Poate nu suntem pregătiți acum, poate încă ni se mai pare că lumea mai are ceva de oferit sau noi avem ceva de oferit lumii. Tristețea de acum va duce însă, zâmbetul nostru de mâine, după promisiunea adevărată a Domnului nostru Iisus Hristos: „Întristarea voastră se va preface în bucurie” (Ioan 16, 20).

CATEDRALA MÂNTUIRII NEAMULUI

Construcția unei catedrale, precum cea de la București, este un eveniment istoric la care fiecare participă individual, împlinind un ideal colectiv. Oricine, prin ajutorul dat la construcția acesteia, devine parte integrantă a șantierului. Generația noastră este generația catedralei de la București, împlinind un fapt istoric evident. Părinții noștri au luptat pentru a păstra credința. Au fost arestați, intimidați sau nevoiți, poate, să spună că nu știu ce să facă cu o biserică. Jertfa noastră este să ne străduim, să punem umărul la construcția catedralei, pe care înaintașii noștri ar fi construit-o bucuroși, dacă ar fi avut voie. Suntem o generație cu un destin colectiv privilegiat. Nu ne este interzis să construim o catedrală la București. Catedrala ne leagă inimile de înălțimea unde sunt primite rugăciunile noastre. Cândva, peste timp, se va uita cât a fost de greu să se pună cărămidă peste cărămidă, cât de greu a fost să se organizeze totul. Va rămâne frumusețea semeată a acestei construcții de excepție și satisfacția să știm că am terminat ceva deosebit, că am biruit chiar acolo unde se credea că nu vom reuși. Catedrala Națională reprezintă certitudinea existențială a unui succes la care visăm. Și din acest motiv, un alt mod de viață, pe care ni-l dorim atât de mult, nu este o iluzie. Am învățat acest lucru din construcția catedralei. Sfințirea Catedralei Naționale consacră altarul Mântuirii Neamului tuturor Eroilor români din toate timpurile. Sanctitatea Sa Bartolomeu I, Patriarhul Ecumenic al Constantinopolului împreună cu Preafericitul Părinte Patriarh Daniel și cu ierarhii români, sunt sfințitorii Catedralei Naționale (25 noiembrie 2018). Sfințirea Catedralei Mântuirii Neamului marchează finalizarea lucrărilor „la roșu”. Urmează însă

numeroase alte activități pe Dealul Arsenalului care merită atenția credincioșilor ortodocși români. Susținerea proiectului Catedralei Mântuirii Neamului poate fi făcută în continuare

atât financiar, dar și spiritual de fiecare persoană. În slujbele de cult sunt rostite cereri speciale în cadrul ecteniilor pentru ajutorul lui Dumnezeu în realizarea proiectului național. Astfel, ne putem alătura în rugăciune pentru lucrările ce au loc la Catedrala Mântuirii Neamului atât în cadrul serviciului liturgic cât și în particular. La o sută de ani de la Marea Unire este pusă în fapt ideea unei Catedrale Naționale care datează dinainte de anul 1884, când Regele Carol I a promulgat Legea Bisericii Catedrale, lege niciodată abrogată. Construcția Catedralei Mântuirii Neamului a fost asumată de stat ca proiect de importanță națională prin legea nr. 376 din 2007.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE MAREA UNIRE

Întrebare: Ce sărbătorim noi anul acesta?

Răspuns: Anul acesta, 2018, se împlinesc 100 de ani de la marea Unire de la Alba Iulia.

Întrebare: Când a fost investit primul patriarh al Bisericii Ortodoxe Române?

Răspuns: La data de 1 noiembrie 1925.

Întrebare: Cine a fost primul patriarh al românilor?

Răspuns: Miron Cristea, fost mitropolit al Caransebeșului.

Întrebare: Care ierarhi ai Bisericii Ortodoxe Române au contribuit la înfăptuirea unității de neam și de credință.

Răspuns: Maxim Brancovici, mitropolitul Țării Românești; Varlaam, mitropolitul Moldovei, Ilie Iorest și Sava Brancovici, mitropoliții Transilvaniei; Antim Ivireanul, mitropolitul Țării Românești; Miron Cristea, mitropolitul Caransebeșului.

Întrebare: Cum au participat slujitorii Bisericii Ortodoxe Române la Marea Unire din 1918?

Răspuns: - La Adunarea Națională Constituantă, care s-au întrunit la Alba Iulia în data de 1 Decembrie 1918, pentru proclamarea Marii Uniri, au fost prezenți cinci episcopi, patru vicari, zece delegați ai consistoriilor ortodoxe, 129 de protopopi, câte un reprezentant al institutelor teologice-pedagogice și câte doi reprezentanți ai studenților;

- Proclamarea Unirii de la Alba Iulia a fost precedată de slujba Sfintei Liturghii și de slujba de Te-Deum;

- La altarul bisericii ortodoxe din Alba Iulia, Sfânta Liturghie a fost săvârșită de episcopul Ioan Pap al Aradului și Locțiitor de Mitropolit al Ardealului;

- Miron Cristea, viitorul Patriarh al României Mari, a citit, la sfârșitul Sfintei Liturghii, Rugăciunea pentru dezrobirea neamului românesc, într-o atmosferă de profundă emoție patriotică, intonând apoi, împreună cu toți românii prezenți, imnul Deșteaptă-te, române!;

- Ședința s-a încheiat cu cuvintele episcopului ortodox Ioan Pap, care a subliniat faptul că Biserica și poporul sunt una, în cugete și simțiri, pentru împlinirea visului unității naționale;

- Au urmat apoi cuvântările ierarhilor adresate celor 100.000 de români, adunați din toate provinciile țării pe Câmpul lui Horea.

Întrebare: Cum cinștim noi pe ostenitorii și înfăptuitorii Marii Uniri din anul 1918?

Răspuns: Participând la evenimente; studiind istoria; rugându-ne pentru eroii neamului; aprinzând o lumânare; luptând pentru menținerea unității de neam, limbă și credință a poporului.

Întrebare: Care personalități din secolele XV-XVIII care au susținut unitatea de neam, limbă și religie a românilor?

Răspuns: Nicolae Olahus, umanist; Varlaam, mitropolit; Antim Ivireanul, mitropolit.

Întrebare: Ce s-a întâmplat în anul 1859 în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza?

Răspuns: Unire Principatelor Române: Moldova și Țara Românească.

Întrebare: Ce s-a întâmplat în anul 1600?

Răspuns: Mihai Viteazul înfăptuiește prima unire politică a țărilor române: Moldova, Transilvania și Țara Românească.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA

ORA

SLUJBE / ACTIVITĂȚI

**Miercuri
28 noiembrie**

17⁰⁰ Paraclisul Sf. Icoane Portărița

**Joi
29 noiembrie**

14⁰⁰ Spovedanie

17⁰⁰ Vecernie la Biserica „Sf. Andrei”

**Vineri
30 noiembrie**

7⁰⁰ Utrenia și Sfânta Liturghie

11⁰⁰ Pomenirea morților

14⁰⁰ Spovedanie

**Sâmbătă
1 decembrie**

17⁰⁰ Taina Sfântului Maslu

7⁰⁰ Sf. Liturghie, pomenirea morților

14⁰⁰ Spovedanie

**Duminică
2 decembrie**

17⁰⁰ Vecernie

7⁰⁰ Utrenia și Sfânta Liturghie

11⁰⁰ Program de bibliotecă

17⁰⁰ Vecernie

Leneșul

Un mare industriaș, când a împlinit vârsta de 80 de ani, și-a permis, în sfârșit, să plece în concediu într-un loc cu soare, verdeată și liniște. Într-o zi, plimbându-se pe o pajiște, a văzut un tânăr, tolănit în iarbă, dormind. Îl trezește brusc, și-i zice: „Nu ti-e rușine, să dormi în timp ce lumea cinștită muncește? Dacă îmi promiți că muncești, sunt dispus să te angajez la mine în fabrică. Mai mult, văd că ai doi ochi inteligenți și două brațe vânjoase; sunt dispus să fac ceva mai mult pentru tine. Te trimit la școală, să studiezi. Și dacă te arăți vrednic, cum n-am copii, aș putea să te înfiez și să te las moștenitor”. „Și apoi?”, întrebă băiatul, abia ridicând capul din iarbă. „Cum? Chiar nu înțelegi? Îți promit bogăția, dacă vei ști să o câștigi, cu sudoarea frunții tale și a minții”. „Și apoi, după ce o voi fi câștigat, ce am de făcut?”, mai întrebă tânărul. „După aceea, vei face ce fac eu”. „Adică?”. „Adică vei putea să-ți iei, ca și mine, un concediu și să vii să te odihnești în mijlocul frumuseților naturii”. „Păi, eu ce fac acum? Nu mă odihnesc? E nevoie de atâta osteneală că să pot face ceea ce fac deja?”, zice băiatul lăsând să-i cadă din nou capul în iarbă.

Egoistul

Se povestește că un om suferea de multă vreme în iad pentru că avusese păcatul egoismului. Se ruga mereu lui Dumnezeu să-l ierte, căindu-se și spunând că nu mai este egoist. Dumnezeu l-a trimis pe Sfântul Petru să-l încerce, zicând: „Iată, Dumnezeu ți-a auzit rugăciunea și m-a trimis să te scot de aici din iad. Îți voi întinde un fir de care te vei prinde și eu te voi ridica”. Sfântul Petru întinse firul, el se agăță și începu să urce. Dar ceilalți osândiți care se chinuiau în iad, văzându-l că se ridică, au început să se prindă de picioarele lui ca să scape și ei de acolo. Când i-a văzut așa agățați, egoistul s-a gândit cu groază că firul se va rupe și va cădea la loc în iad. Atunci a început să strige la ei disperat: „Coborâți, dați-vă jos!!!”. Și a început să-i lovească cu picioarele și să-i desprindă de fir. Dar când se chinuia să-i desprindă, a căzut și el jos. Așadar egoismul mai era stăpân pe viața lui. Nu dorea să scape decât el, nu și ceilalți, și, astfel, nici el nu a scăpat.